

Forandringer, der ere foretagne i Lovforslaget i det andet Thing, jo ikke ubelukkende skyldes det andet Things Initiativ, men for en Del Rigsministerens eget. For kort Tid siden blev her i Thinget behandlet det Lovforslag, som af Finantsministeren var indbragt om Tillæg til Lønningerne for det under Post-, Told- og Telegrafvæsenet hørende Personale. Dette Lovforslag kom ogsaa her ind i Thinget med en Tillægsbestemmelse, som ikke fandtes i det oprindelige Regeringsforslag, og der var deri, forekom det mig, muligvis fastslaaet et Princip, som jeg fandt lidet tilraadeligt. Jeg tillod mig at henlede det høitærede Things Opmærksomhed derpaa; jeg foreslog, at man skulde standse Sagens Behandling og henvise den til et Udvalg, men dette Forslag fandt saa lidet Anklang, at det foruden min egen Stemme kun fik 3 eller 4 Stemmer for sig. Naar man den Gang, vistnok af Hensigtsmæssighedsgrunde, som det blev fremhævet af den høitærede Finantsminister, fandt sig foranlediget til at gaa noget lettere hen over en Bestemmelse, som man vistnok kan kalde noget besynderlig, saa forekommer det mig, at man ogsaa i Dag ligeledes af Hensigtsmæssighedsgrunde kan søle sig opfordret til at holde lidt mindre strengt paa Principerne. Ved at vedtage Lovforslaget om Lønningstillægene for Post-, Telegraf- og Toldvæsenet forekommer det mig, at det høie Thing paa en vis Maade ogsaa har bundet sig til at vedtage det her foreliggende Lovforslag. Man vil nu vistnok sige, at der jo ikke her i Sagen har reist sig en eneste Stemme for, at man skulde forkaste Loven, og at det, man ønsker at opnaa ved det stillede Endringsforslag, er at bringe Loven i en bedre og korrektere Form, men ingenlunde at modsætte sig Loven. Dette Sidste er yderligere blevet udtalt af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne; han jagde, det var ikke Forslagsstillerens Hensigt paa nogen Maade at berede Loven Banfeligheder, men han troede, at man selv naar man vedtog Endringsforslaget, kunde undgaa Saadant. Jeg har nogen Tvivl i saa Henseende; for mig staaer det som meget tvivlsomt, om man ved at vedtage Endringsforslaget og saaledes nødvendiggjøre Lovens Tilbagevenden til det andet Thing, ikke let bereder den Undergang. Jeg kjender ikke til Stemningen i saa Henseende i det andet Thing, men min Frygt for, hvad der kan ske, er ikke ringe, og jeg negter ikke, at jeg vilde ønske det, at Loven ikke kom ud, som i høi Grad sørgeligt. Der er hos et meget talrigt Personale, paa hvis Tid og Kræfter der, som jeg før tillod mig at udtale, legges stærkt Beslag, vakt en Forventning om en ikke ringe Forbedring i deres nuværende Lønningssforhold, en Forventning, som man næsten kan sige, maaske være steget til Vished, ved Vedtagelsen af det af Finantsministeren fremlagte Lovforslag, og dersom vi her ved vor Afstemning bevirke, at Loven ikke kommer ud, have vi kun den Beroligelse, at vi have hævdet et i en anden

Lov opstillet vigtigt Princip. I mine Dine er nu denne Trøst ikke meget stor, og man kan jo egentlig talt heller ikke sige, at det Princip bliver fuldstændig fuldstaaet, som er opstillet i Land- og Kjøbstadkommunallovene, at Enhver, der er bosat i Kommunen, skal opføres paa Skattemønstrene, idet det jo kun er en Del af Indtægterne, som Skattelettelsen gælder, nemlig Tjenesteindtægten; den øvrige Indtægt, forsaavidt de Paagjældende have en Saadan, vil jo altid blive Gjenstand for Bestatning i Kommunen. Jeg kan saaledes, uagtet jeg som sagt har en hel Del at indvende imod, at disse Lønningsslove enten komme frem paa den Maade, som fket er, eller blive omændrede, saaledes som Tilfældet har været med denne og en anden Lov, og uagtet jeg maa indrømme Rigtigheden af Forslagsstillerens hele Standpunkt, dog ikke Andet end af de af mig ansførte Grunde paa det Indstændigste opfordre det høie Thing til at vedtage Loven uforandret i den Skikkelse, hvori den foreligger, og derved sikre sig, at denne Lønningssforbedring, som med Længsel og Haab har været imødeset, virkelig kan komme de Paagjældende til Gode.

Fornanden: Det forekommer mig, at den ærede Landssthingsmand i sit Foredrag kom temmelig langt bort fra det, der ene kan være Gjenstand for Sagens anden Behandling, nemlig det foreliggende Lovforslags enkelte Paragrafer og det stillede Endringsforslag. Jeg maa anmode om, at den videre Diskussion holder sig indenfor snevrere Grændser.

W. Petersen: Naar den sidste ærede Taler yttrede, at det, man kæmpede for her, var et Princip, saa siger jeg nei; det dreier sig for mig ikke saameget om et Princip som om Retfærdighed. Det forekommer mig, at Retfærdigheden ikke rigtig sler Fyldest, dersom det kommer til at stille sig saaledes, at visse Kommuner betale en vis Del af Militæretatens Lønninger, og det er jo i Virkeligheden det, der sker. Det er ganske vist, at det er haardt at se saadanne Principer som dem, der gaa gennem Kommunalloven, røffes, men der bliver røffet ved saa Meget, saa der kan ogsaa gjerne røffes ved dem; men jeg kan som sagt ikke anerkende, at Retfærdigheden sler Fyldest, naar Kommunerne komme til at betale en Del af Militæretatens Gager. I alt Væsentligt kan jeg forresten henholde mig til, hvad der blev yttret af den ærede første Taler (Jensen), men jeg skal dog ansføre een Ting endnu, som jeg heller ikke synes er rigtig, nemlig at man her danner en privilegeret Stand, thi alle Privilegier ere jo ophævede ved Grundloven; men her stilles et nyt Privilegium op, idet der er en vis Klasse af Medborgere, som ikke i de forskjellige Kommuner, hvori de opholde sig, kunne bestattes udover en vis Kvotabel af deres Indtægt. Det